

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

P. MENGOZZI

fremSAT den 29. oktober 2009¹

I — Tvistens baggrund, den appellerede dom, retsforhandlingerne og parternes påstande

(EF) nr. 1322/2004⁴ ikke længere anvendelse fra den 21. juli 2004.

1. Ved den foreliggende appel har Trubowest Handel GmbH og Victor Makarov nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sagen Trubowest Handel og Makarov mod Rådet og Kommissionen², hvorved Retten fri fandt Rådet og Kommissionen for den i medfør af artikel 288, stk. 2, EF nedlagte påstand om erstatning for det tab, som appellanterne har lidt, som følge af vedtagelsen af Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien³ (herefter »den endelige forordning«). Denne forordning finder i henhold til Rådets forordning

2. Mellem januar 1999 og oktober 1999 importerede det tyske selskab Trubowest Handel GmbH (herefter »Trubowest«) sømløse rør med oprindelse i Rusland til Det Europæiske Fællesskab. Dette selskab, hvis direktør er Victor Makarov, er efterfølger for selskabet Truboimpex Handel GmbH (herefter »Truboimpex«), hvis direktør ligeledes var Victor Makarov.

3. I oktober 1999 udstedte Amtsgericht Kleve (Tyskland) en arrestordre mod Victor Makarov med den begrundelse, at han var stærkt mistænkt for at have indgivet ukorrekte og mangelfulde oplysninger vedrørende vigtige skattemæssige faktiske omstændigheder til skattemyndighederne, hvilket gjorde det muligt for ham i vidt omfang at undgå

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Dom af 9.7.2008, sag T-429/04 (herefter »den appellerede dom«).

3 — EFT L 322, s. 1.

4 — Forordning af 16.7.2004 om ændring af den endelige forordning (EUT L 246, s. 10).

importafgiften. Det var i arrestordren angivet, at særligt rørene med oprindelse i Rusland, der var importeret af Truboimpex og Trubowest, havde været genstand for fejlagtige deklARATIONER med henblik på at omgå bestemmelserne i den endelige forordning.

hensyn til ubetalt antidumpingtold henholdsvis 1 575 181,86 EUR og 729 538,78 EUR, hvilket udgør et samlet beløb på 2 304 720,64 EUR. Endvidere blev Victor Makarov i sin egenskab af direktør for Truboimpex og Trubowest holdt ansvarlig for betalingen af det samlede beløb, som skyldtes af disse to selskaber

4. Ved anvendelse af denne arrestordre blev Victor Makarov fængslet fra den 27. oktober til den 12. november 1999 og blev derpå — efter sin løsladelse — genstand for foranstaltninger vedrørende begrænsning af hans frihed til ud- og indrejse.

5. I slutningen af oktober 1999 foretog de tyske toldmyndigheder over for Trubowest og Victor Makarov underretning om efteroprævning, hvormed det tilsigtedes at opnå betalingen af den antidumpingtold, der vedrørte den import, som Truboimpex og Trubowest havde foretaget i perioden fra december 1997 til oktober 1999. De tyske toldmyndigheder vurderede i det væsentlige, at appellanternes import med urette ikke havde været klassificeret i henhold til fællesskabsnomenklaturens koder for sømløse rør, som udgjorde genstanden for den endelige forordning.

6. Ifølge de tyske toldmyndigheder skyldte Truboimpex og Trubowest således med

7. I november 1999 anfægtede appellanterne i henhold til artikel 243 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (herefter »toldkodeksen«)⁵ og gældende national ret den efteroprævning af importafgift, der var blevet dem meddelt.

8. Efter at deres anmodning om udsættelse af meddelelsen om efteroprævning var blevet afvist af Finanzgericht Düsseldorf, nedlagde appellanterne ved Hauptzollamt Duisburg (hovedtoldkontoret i Duisburg) påstande, hvorved de i det væsentlige gjorde gældende, at de tyske toldmyndigheder med urette havde anset appellanternes import for at falde

5 — EFT L 302, s. 1.

ind under anvendelsesområdet for den endelige forordning.

9. Den 14. november 2002 blev straffesagen mod Victor Makarov udsat af Landgericht Kleve, idet man afventede resultatet af den skattesag, der havde Victor Makarov som genstand.

10. Den 16. juli 2004 vedtog Rådet forordning nr. 1322/2004, der fastsætter, at den endelige forordning ikke længere finder anvendelse fra den 21. juli 2004.

11. Den 15. december 2004 indgik appellanterne et forlig med Hauptzollamt Duisburg, hvorved tvisten med de tyske toldmyndigheder blev afsluttet.

12. I henhold til dette forlig blev det for det første fastsat, at afgiftskravene og ansvarserklæringerne vedrørende antidumpingtolden på et beløb på 2 304 734,45 EUR blev afviklet ved en indbetaling af et samlet beløb på

460 000 EUR, for det andet, at underskrivelsen af forliget medførte, at enhver fuldbyrdesforanstaltning, der var iværksat mod Trubowest og Victor Makarov, øjeblikkeligt blev bragt til ophør, og for det tredje, at sidstnævnte afstod fra at gøre nye krav gældende mod toldmyndighederne, f.eks. med henblik på at opnå erstatning på grund af de faktiske omstændigheder, som parterne i fællesskab havde redegjort for ved forliget, og fra at indlede andre retssager mod toldmyndighederne med undtagelse af krav af denne art mod tredjemand — særligt erstatningssøgsmål mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union i henhold til artikel 288 EF. Forligets ordlyd angav ligeledes i det væsentlige, at den fælles redegørelse for de faktiske omstændigheder ikke løste tvisten mellem parterne med hensyn til spørgsmålet, om stålrorene var omfattet af den endelige forordning eller ej.

13. I maj 2005 blev strafforfølningen af Victor Makarov afsluttet på betingelse af, at sidstnævnte betalte en bøde på 18 000 EUR.

14. Ved det af appellanterne for Retten anlagte erstatningssøgsmål nedlagde de påstand om, at Fællesskabet skulle tilpligtes at erstatte det tab, der var lidt som følge af vedtagelsen af de endelige anti-dumpingforanstaltninger, som

er fastsat i den endelige forordning, med følgende beløb:

— 118 058,46 EUR til Trubowest i erstatning og rente med tillæg af morarenter af dette beløb med en årlig rentesats på 8%. Dette beløb svarede til det beløb, som Trubowest faktisk havde betalt som følge af de forskellige efteropkrævninger af antidumpingtold, som de tyske toldmyndigheder havde foretaget i forhold til appellanterne, og udgjorde tabt fortjeneste for Trubowest.

— 397 916,91 EUR til Viktor Makarov i erstatning og renter med tillæg af morarenter af dette beløb med en årlig rentesats på 8 %. Dette beløb svarede med 277 939,37 EUR til det samlede beløb, som Victor Makarov faktisk havde betalt som følge af de forskellige efteropkrævninger af antidumpingtold, med 63 448,54 EUR til den manglende løn-udbetaling fra Trubowest til Victor Makarov fra den 27. oktober 1999 og med 56 529 EUR til de advokatombkostninger, der var afholdt i forbindelse med sagerne mod de tyske toldmyndigheder.

— 128 000 EUR til Trubowest som erstatning for selskabets tabte fortjeneste i

perioden 2000-2004 med tillæg af morarenter af dette beløb med en årlig rentesats på 8%, eller subsidiært et beløb til Trubowest som erstatning og renter efter aftale mellem parterne som følge af en mellemdom afsagt af Retten.

— 150 000 EUR til Victor Makarov i erstatning for det ikke-økonomiske tab, som han har lidt med tillæg af morarenter af dette beløb med en årlig rentesats på 8 %.

15. I sin dom fastslog Retten for det første, at den ikke havde kompetence til at træffe afgørelse vedrørende de af appellanternes erstatningskrav, der vedrørte beløbene på 118 058,46 EUR og på 277 939,37 EUR, der kræves af henholdsvis Trubowest og Victor Makarov til godtgørelse af betalt antidumpingtold, og beløbet på 56 529 EUR, der svarer til de advokatombkostninger, der er afholdt af Victor Makarov i forbindelse med sagerne for de tyske toldmyndigheder. Hvad angår de to første beløb fastslog Retten i det væsentlige, at sådanne krav henhørte under de nationale retsinstansers enekompetence i henhold til de procedurer, der er fastsat i toldkodeksen (den appellerede doms præmis 42-74). Hvad angår det tredje beløb fastslog Retten, at den krævede godtgørelse af advokatombkostninger udgjorde en del af hovedsagen mellem

appellanterne og de tyske toldmyndigheder, som udelukkende henhørte under de nationale retsinstanser. Ifølge Retten henhørte kravet vedrørende dette beløb heller ikke under Fællesskabets retsinstansers kompetence (den appellerede doms præmis 77-81). Dermed afviste Retten samtlige disse krav (henholdsvis den appellerede doms præmis 73, 74 og 82).

grund, at den endelige forordning ikke omfattede appellanternes import, og at disse derfor ikke havde begået fejl ved klassificeringen af deres import, at Fællesskabet i dette tilfælde ikke kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold, idet de påberåbte tab udelukkende kan tilskrives de tyske told- og anklagemyndigheder og ikke Rådets og Kommissionens påståede retsstridige adfærd (den appellerede doms præmis 108-115).

16. For det andet fastslog Retten, idet den begrænsede sig til at undersøge den betingelse for, at Fællesskabet ifalder ansvar uden for kontrakt, der vedrører tilstedeværelsen af en direkte årsagsforbindelse mellem den anfægtede ulovlighed og det tab, der angiveligt er lidt, at de påberåbte tab, hvad angår kravene om erstatning med hensyn til Trubowests tabte fortjeneste, vurderet til 128 000 EUR, og Victor Makarovs tab af løn, vurderet til 63 448,54 EUR, samt kravet om erstatning for det ikke-økonomiske tab, som Victor Makarov har lidt, vurderet til 150 000 EUR, ikke på en tilstrækkelig direkte måde følger af den anfægtede ulovlighed.

17. For det første fastslog Retten nærmere bestemt, idet den lagde den formodning til

18. For det andet fastslog Retten, idet den undersøgte formodningen om, at den endelige forordning omfattede appellanternes import, og at disse derfor ikke korrekt har klassificeret deres import, at der i dette tilfælde derfor ville være grundlag for at fastslå, at den afgørende årsag til de påberåbte tab var appellanternes egen adfærd (den appellerede doms præmis 116-121). Selv om Rådets og Kommissionens retsstridige adfærd kan anses for at have medvirket til den påberåbte tab, blev årsagsforbindelsen ifølge Retten under alle omstændigheder brudt ved appellanternes manglende rimelige påpasselighed med henblik på at undgå tabet, hvilket afholdt appellanterne fra at indgive den anmodning om bindende tarifieringsoplysning, der er fastsat i artikel 12 i toldkodeksen (den appellerede doms præmis 122-133).

19. Erstatningssøgsmålet blev af Retten således i det væsentlige delvis afvist og delvis forkastet.

II — Retlige bemærkninger

A — Indledende bemærkninger

20. Det er på denne baggrund, at appellanterne ved dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. september 2008 har iværksat den foreliggende appel med påstand om, at den appellerede dom ophæves, at appellanterne gives medhold i erstatningspåstandene vedrørende de tab, der er påberåbt i første instans eller subsidiært, at sagen hjemvises til Retten, og at Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23. Til støtte for appellen har appellanterne gjort to anbringender gældende. Det første anbringende vedrører den urigtige retsanvendelse, som Retten har foretaget ved fortolkningen og anvendelsen af betingelserne for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold. Det andet anbringende vedrører Rettens urigtige retsanvendelse, idet den fastslog, at den ikke havde kompetence med hensyn til kravene om godtgørelse af den antidumpingtold, som appellanterne har betalt, og vedrørende de accessoriske krav.

21. I deres respektive svarskrift har Rådet og Kommissionen nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale omkostningerne.

24. Som anført af Rådet og Kommissionen, er det min opfattelse, at den rækkefølge, hvori appellens to påberåbte anbringender undersøges, må vendes om. For så vidt angår Rettens kompetence til at træffe afgørelse vedrørende visse krav om erstatning skal appellens andet anbringende nødvendigvis undersøges forud for det første, hvorved de materielle bedømmelser, som Retten har foretaget, kritiseres. Desuden undersøgte Retten kun betingelsen vedrørende direkte årsagsforbindelse mellem den anfægtede ulovlighed og de af appellanterne påberåbte tab for så vidt angår de krav, hvorom Retten

22. Appellanterne, Rådet og Kommissionen har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 16. september 2009.

havde fastslået, at de kunne realitetsbehandles. Hvis det andet anbringende imidlertid skal forkastes, således som jeg foreslår i min redegørelse nedenfor, begrænser undersøgelsen af det første anbringende sig alene til de erstatningspåstande, som ifølge Rettens egen antagelse kunne realitetsbehandles.

B — Det andet appelanbringende vedrørende urigtig retsanvendelse for så vidt angår Rettens manglende kompetence til at træffe afgørelse vedrørende kravene om godtgørelse af den antidumpingtold, som appellanterne har betalt, og vedrørende de accessoriske krav

de har indgået et forlig, hvilket er en mulighed i henhold til national ret. Efter appellanternes opfattelse er Fællesskabets retsinstanser imidlertid — på samme måde som det i den situation, hvor der ikke foreligger nogen retsmidler i henhold til national ret, er tilladt at indgive et erstatningssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser i tilfælde, hvor de nationale retsmidler er blevet udøvet og udtømt — ligeledes kompetent til at påkende en erstatningssag, der omhandler Fællesskabets ansvar. Appellanterne kan ikke straffes for at have udøvet retten til at indgå forlig og berøves en effektiv retsbeskyttelse. Ifølge appellanterne — med henvisning til dommen i sagen Krohn Import-Export mod Kommissionen⁶ — kan selv sager, der udelukkende angår krav om godtgørelse af antidumpingtold, realitetsbehandles ved Fællesskabets retsinstanser, når de nationale retsmidler er blevet udtømt, og den retsstridige adfærd kan tilskrives fællesskabsinstitutionerne.

1. Parternes argumenter

25. For det første har appellanterne gjort gældende, at Retten foretog urigtig retsanvendelse, idet den fastslog, at den ikke havde bemyndigelse til at fastsætte det tab, der er tilbage efter forliget med de tyske toldmyndigheder. Rettens tilgang vil berøve appellanterne erstatning som følge af den omstændighed, at

26. For det andet har appellanterne anført, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviser ved i præmis 68 i den appellerede dom at antage, at appellanterne ikke havde fremlagt det mindste bevis til støtte for deres påstande om, at dels Fællesskabet og de russiske myndigheder, dels straffesagen mod Victor Makarov havde spillet en væsentlig rolle

⁶ — Dom af 26.2.1986, sag 175/84, Sml. s. 753.

for beslutningen om at indgå forliget med de tyske toldmyndigheder.

og kan heller ikke gøre det efterfølgende. Ifølge Rådet har det indgåede forlig alene haft den (almindelige) følge at udtømme de nationale retsmidler, som appellanterne råder over til at tilbagesøge den indbetalte told.

27. Rådet og Kommissionen har foreslået, at dette appelanbringende forkastes. Det er for det første deres opfattelse, at eftersom antidumpingtolden er opkrævet af de nationale toldmyndigheder, er alene de nationale retter kompetente til at kræve godtgørelse af den på grundlag af fællesskabsbestemmelser urigtigt opkrævede told, således som Retten med rette har fastslået. Fællesskabets retsinstansers kompetence omfatter, hvad dette angår, kun det eventuelle tab, der herudover stammer fra en godtgørelse af ulovligt opkrævet told. Ifølge Kommissionen modsiger appellanternes argumentation i øvrigt ikke Rettens bedømmelse.

29. Derefter har Rådet og Kommissionen forkastet den forståelse af dommen i sagen Krohn Import-Export mod Kommissionen, som appellanterne synes at have. Dels giver denne dom ifølge Rådet faktisk ikke svar på spørgsmålet, om der kan opkræves erstatning i tilfælde af søgsmål anlagt i henhold til artikel 288 EF, dels kan det efter Kommissionens opfattelse ikke udledes af nævnte dom, at det er tilstrækkeligt at udtømme de nationale retsmidler, for at Fællesskabets retsinstanser har kompetence.

28. Rådet har tilføjet, at det forlig, der er indgået med de tyske toldmyndigheder, ikke kan medføre, at Fællesskabets retsinstanser får kompetence under foregivende af, at dette forlig ikke har ophævet det påberåbte tab, som stammer fra betalingen af antidumpingtold og advokatomkostninger. Forliget har faktisk ikke ændret noget ved appellanternes situation for så vidt angår muligheden for at kræve godtgørelse af den betalte antidumpingtold og af de afholdte juridiske udgifter i form af tab som omhandlet i artikel 288 EF. Appellanterne kunne ikke stille krav herom før forliget

30. Hvad endelig angår den påståede af Retten foretagne urigtige gengivelse af faktiske omstændigheder og beviser kan dette anbringende enten ikke antages til realitetsbehandling, eftersom appellen bl.a. ikke angiver den retlige rækkevidde af denne urigtige gengivelse, eller er ugyldigt, eftersom Retten ikke har kompetence til at påkende kravet om betalt antidumpingtold. Under alle omstændigheder finder Rådet og Kommissionen,

at påstanden om den urigtige gengivelse er ugrundet, eftersom de dokumenter, der er fremlagt af appellanterne for Retten, ikke beviser, at appellanterne er blevet presset til at indgå forliget med de tyske toldmyndigheder, eller ikke havde andet valg end at indgå nævnte forlig.

nationale sag om godtgørelse af antidumpingtold, som accessoriske, og undersøgelsen af det andet appelanbringende kan derfor begrænse sig til Rettens bedømmelse vedrørende dens manglende kompetence til at træffe afgørelse vedrørende påstanden om godtgørelse af antidumpingtold og den ifølge den appellerede dom deraf følgende afvisning af dette krav.

2. Bedømmelse

31. Indledningsvis er det for det første vigtigt at bemærke, at appellanterne i deres appel ikke har bestridt, at den bedømmelse, der er foretaget i præmis 47 og 80 i den appellerede dom, ifølge hvilken deres erstatningspåstande, som er blevet afvist af Retten, dels omfatter krav om godtgørelse af den antidumpingtold, som appellanterne havde betalt til de tyske toldmyndigheder, dels en påstand om godtgørelse af de advokatombkostninger, der er afholdt på nationalt plan i forbindelse med de nævnte krav.

32. Herved har appellanterne ikke fremsat nogen argumentation, der er egnet til at svække kvalificeringen af de advokatombkostninger, som er afholdt i forbindelse med den

33. Derefter har appellanterne heller ikke rejst tvivl om anvendeligheden af bestemmelserne i toldkodeksen — særligt dem, der fastsætter »[g]odtgørelse[n] af og fritagelse[n] for importafgifter« såvel som »klageadgang« for krav om godtgørelse af betalt antidumpingtold, sådan som det blev konstateret i præmis 42 i den appellerede dom. I øvrigt skal det bemærkes, at anvendeligheden af disse bestemmelser i toldkodeksen, dvs. især artikel 236 og 243 i toldkodeksen med kravene om godtgørelse af den antidumpingtold, som en importør har betalt, allerede følger af Ikea Wholesale-dommen⁷.

34. Således som Retten med rette har bemærket i den appellerede doms præmis 43, har den afledte fællesskabsret, i den foreliggende sag toldkodeksen, imidlertid udtrykkeligt fastsat et retsmiddel, der tilkommer en debitor, som skal betale importafgifter, og

⁷ — Dom af 27.9.2007, sag C-351/04, Sml. I, s. 7723, præmis 66 og 67.

som er af den opfattelse, at han uretmæssigt er blevet opkrævet sådanne afgifter af toldmyndighederne, dvs. at anvendelsen af dette retsmiddel sker på nationalt plan i henhold til den søgsmålsprocedure, der er indført af den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med de principper, der fremgår af toldkodeksens artikel 243-246.

retsaktens iværksættelse at gøre indsigelse mod retsaktens gyldighed under en sag ved de nationale domstole i forbindelse med en sag mod den nationale myndighed. Den nationale ret kan, eller skal endog, herefter på de i artikel 234 EF nævnte betingelser forelægge Domstolen et spørgsmål vedrørende gyldigheden af den pågældende fællesskabsretsakt⁹.

35. Når et krav om erstatning er forbundet med et søgsmål med påstand om tilbagebetaling af et beløb, der urigtigt er indbetalt til de nationale myndigheder i forbindelse med gennemførelsen af fællesskabsretten eller for Fællesskabets regning, påhviler det, som det også fremgår af retspraksis, derfor den pågældende at lægge sag an ved de kompetente nationale retter med henblik på, at disse kan træffe afgørelse vedrørende berettigelsen af et sådan søgsmål⁸.

37. Uden at rejse tvivl om berettigelsen af denne retspraksis, sådan som den ligeledes i det væsentlige er blevet nævnt af Retten i den appellerede doms præmis 43, 44 og 57, har appellerterne først og fremmest kritiseret Retten for at have anset sig for at være uden kompetence til at påkende deres erstatnings-sag vedrørende betaling af antidumpingtold, selv når de nationale retsmidler er blevet udøvet (og udtømt), uden at appellerterne imidlertid opnåede fuld erstatning for det tab, som de har lidt som følge af Fællesskabets ulovlige adfærd.

36. I det tilfælde, hvor en borger mener at have lidt tab ved anvendelsen af en generel fællesskabsretsakt, som han anser for at være retsstridig, har han i den forbindelse, når det det påhviler de nationale myndigheder at gennemføre retsakten, muligheden for ved

38. Med andre ord har appellerterne tilsyneladende gjort gældende, at for så vidt som det

8 — Jf. i den retning dom af 21.5.1976, sag 26/74, Roquette frères mod Kommissionen, Sml. s. 677, præmis 11, af 30.5.1989, sag 20/88, Roquette frères mod Kommissionen, Sml. s. 1553, præmis 14, og af 13.3.1992, sag C-282/90, Vreugdenhil mod Kommissionen, Sml. I, s. 1937, præmis 12, samt Ikea Wholesale-dommen, præmis 68. Jf. ligeledes hvad angår et erstatningssøgsmål, der er forbundet med et krav om tilbagebetaling af skatter, dom af 25.10.1972, sag 96/71, Haegeman mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 269, org.ref.: Rec. s. 1005, præmis 9-11.

9 — Jf. dom af 5.12.1979, forenede sager 116/77 og 124/77, Amylum og Tunnel Refineries mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3497, præmis 14, og af 12.4.1984, sag 281/82, Unifrex mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 1969, præmis 11. Jf. ligeledes dom af 26.11.1975, sag 99/74, Société des grands Moulins des Antilles mod Kommissionen, Sml. s. 1531, præmis 23, samt Rettens dom af 18.9.1995, sag T-167/94, Nölle mod Rådet og Kommissionen. Sml. II, s. 2589, præmis 35.

forlig, som de indgik med de tyske toldmyndigheder, og som udtømte de nationale retsmidler, imidlertid efterlod en del af det tab, de angiveligt har lidt på grund af den uberettigede indbetaling af antidumpingtold (i størrelsesordenen 460 000 EUR), udækket, er de som følge af den retsstridige adfærd, der kan tilskrives fællesskabsinstitutionerne, berettiget til at kræve godtgørelse af dette beløb ved Fællesskabets retsinstanter, eftersom disse retsinstanter i et sådan tilfælde skal anvende deres subsidiære kompetence.

39. Det er korrekt, at Domstolen i dommen i sagen *Kampffmeyer m.fl. mod Kommissionen*¹⁰ — efter den forudgående udtømmning af de nationale retsmidler — behandlede et erstatningssøgsmaal, som var forbundet med et krav om godtgørelse af beløb, der urigtigt var blevet indbetalt til de nationale myndigheder, der var ansvarlige for gennemførelsen af en fællesskabsforordning, for at afgøre, om det påberåbte tab for det første kunne være erstattet ved denne tilbagebetaling¹¹.

40. I den appellerede dom støttede Retten ikke så meget sin argumentation på manglen

af en forudgående udtømmning af de nationale retsmidler, som sagsøgerne kunne have bragt i anvendelse, som på de nationale retters enekompetence til at træffe afgørelse vedrørende kravene om tilbagebetaling af urigtigt indbetalt antidumpingtold, sådan som det særligt bekræftes af den appellerede doms præmis 48 og 71.

41. Denne tilgang finder ligeledes støtte i Domstolens retspraksis, særligt i dommen i sagen *Roquette frères mod Kommissionen*¹² og i sagen *Vreugdenhil mod Kommissionen*¹³, hvilken sidstnævnte der i øvrigt i vidt omfang blev henvist til i den appellerede dom.

42. Da betingelsen vedrørende udtømmning af de nationale retsmidler udgør en forudsætning for *realitetsbehandlingen* af et erstatningssøgsmaal ved Fællesskabets retsinstanter, blev der ved den appellerede dom på mere afgørende måde foretaget delvis afvisning af sagsøgernes erstatningssøgsmaal på grundlag af et ræsonnement vedrørende Rettens *manglende kompetence* til at påkende et

10 — Dom af 14.7.1967, forenede sager 5/66, 7/66 og 13/6-24/66, Sml. 1965-1968, s. 381, org.ref.: Rec. s. 317.

11 — Dommen i sagen *Kampffmeyer m.fl. mod Kommissionen*, org.ref.: Rec. s. 341.

12 — Dommen af 30.5.1989, præmis 14.

13 — Nævnt ovenfor, præmis 14.

erstatningssøgsmål, der er forbundet med et søgsmål, hvorved tilsigtes at opnå tilbagebetaling af urigtigt indbetalt antidumpingtold. Således som det allerede er blevet fremhævet, fastslog Retten ikke desto mindre dette ræsonnement, der var støttet på dens manglende kompetence, ved i den appellerede doms præmis 73, 74 og 82 at fastslå, at søgsmålet ikke kunne antages til realitetsbehandling for så vidt angik kravet om tilbagebetaling af uberettiget betalt antidumpingtold.

Dette er endvidere den kritik, som sagsøgerne har fremført, og som ikke er uden en vis relevans, hvis man fastholder den idé, at Domstolen i dommen i sagen Vreugdenhil mod Kommissionen kontrollerede, om den i sagen pågældende virksomhed ved de nationale retter faktisk havde opnået fuld tilbagebetaling af det af de nationale myndigheder uberettiget opkrævede beløb¹⁴, og det antydes som følge heraf, at Domstolen var i stand til at anse sig selv for at have kompetence til at træffe afgørelse vedrørende et krav om tilbagebetaling i det tilfælde, hvor Vreugdenhil ikke havde opnået fuldstændig godtgørelse ved de nationale domstole.

43. Generelt kan denne tilgang forekomme at være alt for ufleksibel, eftersom den, som den appellerede doms præmis 71 viser, indebærer, at Retten afviser at have kompetence til at træffe afgørelse vedrørende et erstatningssøgsmål, der er forbundet med et krav om tilbagebetaling af urigtigt betalt antidumpingtold, »selv om den af sagsøgerne påberåbte ansvarspådragende adfærd kan tillægges Fællesskabet«.

45. Selv om visse dele af ræsonnementet i den appellerede dom kan rejse tvivl om det resultat, som Retten nåede til i et tilfælde med næsten samme omstændigheder, som beskrevet i det foregående punkt, mener jeg alligevel ikke, at appellanternes argumentation i den foreliggende sag bør tages til følge, eftersom Retten kun kunne fastslå, at deres påstand om tilbagebetaling af urigtigt indbetalt antidumpingtold skulle afvises.

44. Tilgangen forekommer ligeledes at indebære, at Retten også afviser at have kompetence i det tilfælde, hvor de nationale retsmyndigheder er blevet udtømt, og sagsøgeren ved de nationale retter af en eller anden grund ikke har opnået fuld erstatning for det tab, han har lidt ved betalingen af afgifterne, selv om dette tab angiveligt følger af fællesskabsinstitutionernes retsstridige adfærd.

46. For det første hviler appellanternes argumentation på en kritik vedrørende Rettens

14 — Ibidem (præmis 14).

vurdering af de faktiske omstændigheder, som ikke kan realitetsbehandles under en appel. Ifølge kritikken havde indgåelsen af forliget mellem appellanterne og de tyske toldmyndigheder afsluttet sager, der var indledt på nationalt plan, uden at appellanterne i øvrigt herved har påberåbt sig, at Retten har foretaget urigtig gengivelse af beviser¹⁵.

præmis 56 selv har bedømt, at appellanterne ved det pågældende forlig havde givet afkald på, at de nationale retter træffer afgørelse vedrørende deres krav om tilbagebetaling af den antidumpingtold, som de havde indbetalt, kan de således ikke med rette påstå, at de har opfyldt betingelsen om udtømmning af alle de administrative og judicielle retsmidler i national ret i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Domstolens retspraksis.

47. For det andet kan Retten efter min mening ikke kritiseres for at have undladt at fastslå, at appellanterne ved det pågældende forlig havde udtømt de nationale retsmidler i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Domstolens retspraksis.

49. For det tredje kan indgåelsen af forliget med de tyske toldmyndigheder i modsætning til, hvad appellanterne har gjort gældende, på ingen måde sammenlignes med den situation, hvor den nationale lovgivning ikke fastsætter noget nationalt retsmiddel, eftersom nævnte forlig netop afsluttede de i toldkodeksen fastsatte nationale retsmidler, som regulerer tilbagebetalingen af urigtigt indbetalt antidumpingtold.

48. Faktisk omfatter udtømmningen af de nationale retsmidler i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i den pågældende retspraksis, udtømmningen af »samtlige administrative og judicielle retsmidler i national ret«¹⁶ til opnåelse af tilbagebetaling af de urigtigt indbetalte beløb. Idet Retten i den appellerede doms

50. Appellanterne kan herved ikke med rette påberåbe sig dommen i sagen Krohn Import-Export mod Kommissionen, eftersom Domstolen, henset til den sags faktiske omstændigheder, afviste anvendelsen af betingelsen om udtømmning af nationale retsmidler forud for, at erstatningssagen kan realitetsbehandles ved Fællesskabets retsinstanser, med den begrundelse, at sådanne

15 — Ifølge fast retspraksis er vurderingen af de faktiske omstændigheder under en appel ikke et retsspørgsmål og er dermed ikke som sådan undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre beviserne herfor er gengivet forkert. Jf. i denne retning dom af 23.4.2009, sag C-425/07 P, AEPI mod Kommissionen, Sml. I, s. 3205, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis.

16 — Dommen i sagen Kampffmeyer mod Kommissionen, org. ref.: Rec. s. 341.

retsmidler ikke kan føre til erstatning af det påberåbte tab¹⁷. I den foreliggende sag har Retten uden at foretage urigtig retsanvendelse i den appellerede doms præmis 64-67 fastslået, at de nationale retsmidler, der er fastsat i toldkodeksen, var egnet til på en effektiv måde at sikre den af appellanterne krævede tilbagebetaling af antidumpingtold.

51. For det fjerde skal den påståede urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviser, der undersøges i den appellerede doms præmis 68, efter min mening ligeledes forkastes.

52. Jeg bemærker, at Retten i den appellerede doms præmis 68 forkastede appellanternes argument om, at de ved at indgå forliget med de tyske toldmyndigheder ikke af egen fri vilje har afsluttet de nationale retsmidler, men blev tvunget dertil af det pres, som fællesskabsmyndighederne og de russiske myndigheder udøvede. Præmis 68 har følgende ordlyd:

»[...]. Det skal allerførst bemærkes, at sagsøgerne herved ikke har fremlagt noget bevis til

støtte for deres påstand om, at de var udsat for et pres fra fællesskabsmyndighederne og de russiske myndigheder med henblik på at indgå forliget, eller at det pres, som de blev udsat for, var af en sådan art, at de var tvunget til at indgå forliget. Faktisk har sagsøgerne til støtte for deres påstand kun fremlagt skrivelser udvekslet mellem de russiske myndigheder, fællesskabsmyndighederne og de tyske myndigheder, som i det væsentlige behandler spørgsmål vedrørende klassificeringen af import af rør, uden at det dog fremgår af dem, at sagsøgerne på den ene eller den anden måde af nævnte myndigheder blev tvunget til at afslutte de indledte nationale procedurer. Det skal derefter bemærkes, at sagsøgerne herved under alle omstændigheder synes at modsige sig selv, eftersom de påberåber sig, at de selv søgte at indgå forliget med henblik på at formindske deres tab. Faktisk har sagsøgerne herved især angivet, at »det ved forliget endelig er lykkedes [Trubowest] at mindske sit tab, eftersom selskabet i stedet for at skulle betale det samlede beløb i forbindelse med skattepålæggene som følge af den manglende betaling af told accepterede at betale et mindre, skønt stadig væsentligt beløb«. Endelig skal det fastslås, at sagsøgerne ikke har fremlagt noget bevis for, at straffesagen mod Victor Makarov ikke havde givet dem noget andet valg end at indgå forliget, eller at nævnte straffesag var åbenlyst urimelig.«

53. Selv om det fremgår af fast retspraksis, at en urigtig gengivelse af de beviser, der er

17 — Dommen i sagen Krohn Import-Export mod Kommissionen, præmis 28 og 29.

fremført for førsteinstansen, er omfattet af Domstolens prøvelsesret ved afgørelse i forbindelse med en appel, skal det bemærkes, at en sådan urigtig gengivelse på åbenbar vis skal fremgå af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne¹⁸, og at det påhviler den, som påberåber den, at bevise den¹⁹. Desuden fremgår det af artikel 225 EF, af artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut og af artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift bl.a. skal angive de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand²⁰.

54. Imidlertid opfylder appellanternes appelskrift efter min opfattelse ikke disse betingelser. Særligt angiver appelskriftet ikke på nogen måde, præcis hvilke af de af appellanterne for Retten fremlagte beviser der er blevet urigtigt gengivet af denne, og som skal støtte deres påstand. I øvrigt kræver appellanterne i realiteten ved at begrænse sig til uden yderligere forklaring at henvise til bilagene til

deres replik for Retten, at Domstolen foretager en ny vurdering af disse bilags indhold, hvilket ikke er omfattet af Domstolens kompetence i forbindelse med en appel.

55. Under alle omstændigheder beviser den omstændighed, at det fremgår af indholdet af nævnte bilag, at fællesskabsmyndighederne og de russiske myndigheder var informeret om sagen mellem appellanterne og de tyske toldmyndigheder vedrørende klassificeringen af import af rør, på ingen måde, at Retten har foretaget urigtig gengivelse af beviserne ved at fastslå, at disse dokumenter på ingen måde beviser, at appellanterne ved indgåelsen af det pågældende forlig på en eller anden måde var blevet tvunget til at afslutte de nationale procedurer, der var blevet indledt.

18 — Jf. bl.a. dom af 21.9.2006, sag C-167/04 P, JCB Service mod Kommissionen, Sml. I, s. 8935, præmis 108, og af 3.9.2009, sag C-535/06 P, Moser Baer India mod Rådet, Sml. I, s. 7051, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis.

19 — Jf. særligt dom af 24.9.2009, forenede sager C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P og C-137/07 P, Erste Group Bank m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8681, præmis 200, samt kendelse af 11.11.2003, sag C-488/01 P, Martinez mod Parlamentet, Sml. I, s. 3355, præmis 54.

20 — Jf. især dom af 6.3.2003, sag C-41/00 P, Interporc mod Kommissionen, Sml. I, s. 2125, præmis 15, af 26.10.2006, sag C-68/05 P, Koninklijke Coöperatie Consun mod Kommissionen, Sml. I, s. 10367, præmis 54, og af 21.2.2008, sag C-348/06 P, Kommissionen mod Girardot, Sml. I, s. 833, præmis 88.

56. Således som Rådet med rette har anført i sit svarskrift under appelsagen, skal appellanternes påstand om den påståede urigtige gengivelse af beviserne vedrørende den indflydelse, som straffesagen mod Victor Makarov har haft på indgåelsen af forliget med de tyske toldmyndigheder, endvidere ligeledes afvises. Faktisk beviser bilag 7 til

appelskriftet, som indeholder en afgørelse om udsættelse af straffesagen, der er vedtaget af Landgericht Kleve i november 2002 — to år før det pågældende forlig — ikke, at Retten foretog urigtig gengivelse af beviserne, da den fastslog, at appellanterne ikke havde fremlagt tilstrækkelige beviser for, at straffesagen ikke gav Victor Makarov noget andet valg end at indgå dette forlig.

endelige forordnings påstående ulovlighed og det påberåbte tab.

57. I lyset af ovenstående betragtninger foreslår jeg, at det andet appelanbringende forkastes.

1. Det første appelanbringendes første led vedrørende en fejlagtig fortolkning af betingelserne for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold

a) Parternes argumenter

C — Det første appelanbringende om retlige fejl vedrørende fortolkningen og anvendelsen af betingelserne for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold

59. I deres appelskrift har appellanterne gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl, da Retten forud for undersøgelsen af årsagsforbindelsen ikke har vurderet den påtalte retsstridige adfærd. Under retsmødet har appellanterne udtrykt dette klagepunkt en smule anderledes ved at gøre gældende, at når fællesskabsretsinstanden undersøger, om der findes en årsagsforbindelse eller ej eller et brud på denne forbindelse, kan denne retsinstant ikke undlade at undersøge, i hvilken retlig forbindelse denne årsagsforbindelse indgår, og særligt den retsstridige adfærd, hvortil årsagsforbindelsen er knyttet.

58. Dette appelanbringende er opdelt i to led. Det første led vedrører en fejlagtig fortolkning af betingelserne for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold. Det andet vedrører en fejlagtig anvendelse af betingelsen om tilstedeværelsen af en direkte årsagsforbindelse mellem den

60. Rådet og Kommissionen er af den opfattelse, at Retten i overensstemmelse med

retspraksis ikke var forpligtet til at træffe afgørelse vedrørende alle betingelserne for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold, hvis en af dem mangler. Der findes ikke noget princip, der forpligter Retten til at tage stilling til den anfægtede ulovlighed, før Retten har undersøgt tilstedeværelsen af en direkte årsagsforbindelse mellem denne ulovlighed og det påberåbte tab.

b) Bedømmelse

61. Henset til Domstolens retspraksis, kan appellanternes argumentation til støtte for det første appelanbringendes første led ikke tages til følge.

62. Det bemærkes, at tre betingelser skal være opfyldt, for at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold, dvs. at den adfærd, som institutionerne kritiseres for, skal være ulovlig, der skal være lidt et tab, og der skal være en årsagsforbindelse mellem adfærden og det påberåbte tab²¹.

63. Ifølge fast retspraksis skal disse tre betingelser være opfyldt, hvilket berettiger, at erstatningssøgsmålet afvises, hvis en af dem ikke er opfyldt, uden at det er nødvendigt at undersøge de øvrige betingelser²².

64. Således som appellanterne erkender i punkt 5 i deres appelskrift, foreligger der i øvrigt ingen forpligtelse for Fællesskabets retsinstanser til at undersøge betingelserne for institutionernes erstatningsansvar i en bestemt rækkefølge²³.

65. Denne vurdering skal naturligvis anvendes på undersøgelsen af betingelsen vedrørende årsagsforbindelse mellem den påståede ulovlige adfærd og det påberåbte tab.

66. Herved skal det bemærkes, at Domstolen i øvrigt allerede har bekræftet Rettens fremgangsmåde, hvorefter det ikke udgør en

21 — Jf. i denne retning bl.a. dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 42, af 9.9.1999, sag C-257/98 P, Lucaccioni mod Kommissionen, Sml. I, s. 5251, præmis 11, af 9.9.2008, forenede sager C-120/06 P og C-121/06 P, FIAMM og FIAMM Technologies mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6513, præmis 106, og af 30.4.2009, sag C-497/06 P, CAS Succhi di Frutta mod Kommissionen, præmis 39.

22 — Jf. bl.a. dom af 15.9.1994, sag C-146/91, KYDEP mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 4199, præmis 81, samt dommen i sagen Lucaccioni mod Kommissionen, præmis 14, FIAMM og FIAMM Technologies mod Rådet og Kommissionen, præmis 166, og i sagen CAS Succhi di Frutta mod Kommissionen, præmis 40.

23 — Dommen i sagen Lucaccioni mod Kommissionen, præmis 13.

nødvendighed, at retsinstansen først undersøger, om en institution har optrådt ansvars-pådragende, hvis førsteinstansretten er af den opfattelse, at en af de to øvrige betingelser ikke er opfyldt i den sag, den behandler²⁴.

undersøgelse af den angiveligt retsstridige adfærd skulle have på hverken den bedømmelse af betingelsen vedrørende årsagsforbindelse, der er foretaget i den appellerede dom, eller på den appellerede doms konklusion.

67. Eftersom Retten i den foreliggende sag vurderede, at betingelsen vedrørende årsagsforbindelse mellem den angiveligt retsstridige adfærd og det tab, appellanterne påstår at have lidt, ikke var opfyldt, havde Retten ikke pligt til at træffe afgørelse om, hvorvidt institutionerne havde optrådt ansvarspådragende ved vedtagelsen af den endelige forordning, eller om det angivelige tab faktisk var lidt. Retten kunne dermed med rette nøjes med at vurdere betingelsen vedrørende tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse, idet den *udelukkende med henblik på denne vurdering* kunne lægge til grund, at de to øvrige betingelser var opfyldt, således som appellanterne havde gjort gældende, som det bl.a. fremgår af den appellerede doms præmis 98, 107 og 121.

69. Det er naturligvis kun, hvis Domstolen fastslår, at den appellerede dom skal ophæves, for så vidt som det heri blev fastslået, at der ikke var en årsagsforbindelse mellem den ulovlige adfærd og det tab, appellanterne påstår at have lidt, at det skal antages, at Retten med urette undlod at træffe afgørelse vedrørende i det mindste en af de to andre betingelser for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold. Af de grunde, der er angivet i forbindelse med undersøgelsen af dette appelanbringendes andet led, finder jeg imidlertid ikke, at Domstolen skulle kunne nå til en sådan konklusion.

68. Jeg skal tilføje, at appellanterne ikke har forklaret, hvilken indflydelse Rettens

24 — Jf. dommen i sagen *Lucaccioni mod Kommissionen*, præmis 12, 15 og 16, samt kendelse af 12.4.2005, sag C-80/04 P, *DLD Trading Company Import-Export mod Rådet*, præmis 50, som bekræftede, at Retten med rette kunne finde, at den direkte årsagsforbindelse mellem den adfærd, institutionerne kritiseres for, og det tab, der påberåbes af sagsøgeren, ikke kunne fastslås uden først at træffe afgørelse vedrørende denne adfærds angivelige ulovlighed og om, hvorvidt det angivelige tab faktisk er lidt.

70. Følgelig skal det første appelanbringendes første led efter min mening afvises.

2. Det første appellanbringendes andet led vedrørende en urigtig anvendelse af betingelsen om tilstedeværelsen af en direkte årsagsforbindelse mellem den endelige forordnings angivelige ulovlighed og det påståede tab

a) Parternes argumenter

71. Appellanterne har for det første understreget, at det er tilstedeværelsen af en direkte årsagsforbindelse mellem den kritiserede ulovlighed og det tab, for hvilket der kræves erstatning, der udgør det passende kriterium ved afgørelsen af, om betingelsen vedrørende årsagsforbindelse er opfyldt. Det er i den henseende appellanternes opfattelse, at det er med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 112 har fastslået, at appellanterne har støttet sig til en anderledes forståelse af årsagsforbindelse end den, der følger af fællesskabsretten. Derimod har appellanterne for Retten gjort gældende, at de, hvis den endelige forordning ikke var blevet vedtaget, ikke ville have lidt tabet, fordi den ulovlige antidumpingtold ikke ville være blevet indbetalt. Det er imidlertid appellanternes opfattelse, at Retten har anvendt et alt for strengt årsagsforbindelseskriterium, der er støttet på et eksklusivt og direkte tab, og som er i strid med dens egen retspraksis, nemlig præmis 81 i Rettens dom i sagen FIAMM og FIAMM Technologies mod Rådet og Kommissionen²⁵.

72. Hvad angår Rettens konstatering vedrørende manglen på en tilstrækkeligt direkte årsagsforbindelse i den foreliggende sag har appellanterne endvidere kritiseret Retten for at have lagt to ikke tilstrækkeligt underbyggede og irrelevante formodninger til grund, nemlig om den endelige forordning omfattede de af appellanterne importerede varer eller ej, og om appellanterne havde begået en fejl i klassificeringen af deres import eller ej, frem for at undersøge, om der i mangel af Fællesskabets ulovlige adfærd ville have været lidt et tab. Herved har appellanterne gentaget deres påstand om, at Retten ikke kunne undlade at træffe afgørelse om, hvorvidt fællesskabsinstitutionerne havde udvist en retsstridig adfærd.

73. Vedrørende den første formodning, der er undersøgt af Retten, dvs. den, hvorefter den endelige forordning ikke omfattede importen, og at appellanterne ikke havde begået en fejl ved klassificeringen af deres import, har appellanterne gjort gældende, at Retten i det væsentlige har anset sig selv for at være uden kompetence, fordi det tab, der er lidt, er forvoldt af de tyske toldmyndigheder, hvilket udgjorde en modsigelse i forhold til Rettens kendelse i sagen Sinara Handel mod Rådet og Kommissionen²⁶, der er afsagt vedrørende samme påståede retsstridige adfærd. Endvidere har appellanterne anført, at de ikke blot anmodede om erstatning for det tab, de har lidt, på grund af en angivelig fejl begået af

25 — Dom af 14.12.2005, sag T-69/00, Sml. II, s. 5393.

26 — Kendelse af 5.2.2007, sag T-91/05, Sml. II, s. 245.

de tyske toldmyndigheder i klassificeringen af deres import, men erstatning for det tab, som den endelig forordnings indførelse af ulovlig antidumpingtold har påført. Desuden foretog Retten urigtig gengivelse af appellanternes argumentation vedrørende de tyske myndigheders skønsbeføjelse, inden den i den appellerede doms præmis 114 og 115 nåede til den konklusion, at den i det væsentlige ikke havde kompetence til at træffe afgørelse vedrørende et tab forårsaget af nationale foranstaltninger.

74. Hvad angår den anden formodning, der er undersøgt af Retten, finder appellanterne, at det er med urette, at Retten — uden først at fastslå tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse — fastslog, at årsagsforbindelsen blev brudt ved appellanternes utilstrækkeligt påpasselige adfærd derved, at de ikke havde anmodet om en bindende tarifieringsoplysning. Appellanterne har ligeledes gjort gældende, at de i det tilfælde, hvor den endelige forordning omfattede deres import, kunne fortsætte med at indbetale den ulovligt indførte antidumpingtold og lide et tab i det mindste med hensyn til Trubowests tabte fortjeneste, den manglende udbetalte løn til Victor Makarov og de eksekutionsforanstaltninger med henblik på at opkræve nævnte told i henhold til den endelige forordning, der er vedtaget af de tyske toldmyndigheder, som var forpligtede til at inddrive den nævnte told. Appellanterne har gjort gældende, at selv hvis det blev antaget, at de havde anmodet om bindende tarifieringsoplysning, er tabet under alle omstændigheder lidt, idet tolden fortsat ville skulle indbetales.

75. Endelig har appellanterne kritiseret Retten for at have modsagt sig selv, idet den i den appellerede doms præmis 121 har fastslået, at appellanterne havde udvist påpasselighed, mens Retten i nævnte doms præmis 133 kritiserede dem for en mangel på rimelig påpasselighed.

76. Mens Rådet indledningsvis har overvejet, om dette led, bl.a. henset til appellanternes ustrukturerede argumentation, på en tilstrækkelig klar måde angiver, hvorledes Rettens ræsonnement er behæftet med urigtig retsanvendelse, har Kommissionen vurderet, at den af appellanterne udtrykte kritik i det væsentlige består i at bestride omstændighederne, sådan som de er blevet fastslået i første instans, med undtagelse af anbringendet om, at Retten har anvendt et alt for strengt årsagsforbindelseskriterium.

77. I øvrigt har Kommissionen tilføjet, at for så vidt som Retten i forbindelse med sit ræsonnement har foretaget urigtig retsanvendelse, blev en sådan, som vedrører formodningen om, at appellanternes import henhørte under anvendelsesområdet for den endelig forordning, foretaget til fordel for appellanterne. Faktisk var det ifølge Kommissionen fuldstændigt unødvendigt for Retten at gå så langt som til at tage stilling til denne formodning, som svarede til at indrømme, at

en af betingelserne for at ifalde ansvar i henhold til artikel 288 EF kunne være opfyldt, mens appellerne ikke havde gjort nogen indsats for ved første instans at fastslå, at deres import henhører under anvendelsesområdet for den endelige forordning, snarere tværtimod. Efter Kommissionens opfattelse er det imidlertid faktisk kun i et sådant tilfælde, at Fællesskabet i henhold til artikel 288 EF eventuelt kunne pålægges ansvar, for så vidt som appellerne har bevist at have lidt et tab som følge af en af de tyske myndigheders korrekte anvendelse af den endelige forordning.

78. Under alle omstændigheder har Rådet og Kommissionen vurderet, at appellanternes argumenter er ubegrundede.

79. For det første har Kommissionen bemærket, at Retten i modsætning til, hvad der er anført af appellerne, aldrig fastslog, at den ikke havde kompetence vedrørende andre tab end dem, der vedrører indbetalingen af antidumpingtold. I denne henseende har både Rådet og Kommissionen gjort gældende, at påberåbelsen af Rettens kendelse i sagen Sinara Handel mod Rådet og Kommissionen er malplaceret, bl.a. fordi de påberåbte tab i den sag præcis vedrører betalingen af antidumpingtold og ikke andre former for tab,

sådan som dem, der er blevet realitetsbehandlet i den appellerede dom.

80. Endvidere har Rådet tilbagevist den af appellerne fremførte antagelse, hvorefter en tilstrækkelig årsagsforbindelse er bevist, hvis appellerne ikke ville have lidt et tab, såfremt den kritiserede ulovlige retsakt ikke havde eksisteret. En sådan forståelse af årsagsforbindelse er i strid med den retspraksis, der er nævnt i den appellerede dom. I øvrigt har Retten ifølge Kommissionen på ingen måde anvendt et alt for strengt kriterium for årsagsforbindelse, og Rettens tilgang er fuldstændig i overensstemmelse med den, som Retten anvendte i sin dom i sagen FIAMM og FIAMM Technologies mod Rådet og Kommissionen.

81. Endelig finder Rådet og Kommissionen, at det er med rette, at Retten for at vurdere årsagsforbindelsen undersøgte de to tidligere nævnte faktiske formodninger, henset til den af appellerne selv fremførte tvetydighed på dette punkt. Ifølge Rådet og Kommissionen begrænser appellanternes kritik sig til at anfægte vurderingen af de faktiske omstændigheder og beviser ikke, at den af Retten foretagne undersøgelse af årsagsforbindelsen er retligt urigtig.

82. Hvad angår de klagepunkter, der er fremført af appellanterne vedrørende Rettens undersøgelse af den første formodning, har Rådet og Kommissionen vurderet, at appellanterne ikke på nogen måde har underbygget deres påstande.

endelige forordning, som Retten med rette fastslog i den appellerede doms præmis 116.

b) Bedømmelse

83. Hvad angår den kritik, der er fremsat af den undersøgelse, Retten foretog i forbindelse med den anden formodning, har Rådet og Kommissionen bemærket, at Rettens undersøgelse i modsætning til det indtryk, appellanterne ønsker at give, begrænsede sig til andre tab end dem, der vedrører betaling af antidumpingtold. Endvidere har appellanterne ifølge Rådet ikke bevist, at Retten har foretaget urigtig retsanvendelse, idet den fastslog, at den omstændighed, at appellanterne ikke har udvist påpasselighed, havde brudt den (eventuelle) forbindelse mellem den endelige forordning og andre tab end betalingen af antidumpingtold. I den henseende har Rådet tilføjet, at der ikke er nogen selvmodsigelse mellem den appellerede doms præmis 121 og 133, da det i førstnævnte præmis ganske enkelt ikke blev fastslået, at appellanterne havde udvist særlig påpasselighed. I øvrigt er det ifølge Kommissionen klart, at hvis Retten fastslog, at årsagsforbindelsen var blevet brudt ved appellanternes manglende påpasselighed, havde den pågældende adfærd, som Retten først forudsatte, bidraget det påberåbte tab. Når alt kommer til alt, er det ifølge Kommissionen alene fordi, appellanterne ikke lige fra begyndelsen opnåede en bindende tarifieringsoplysning, at deres situation udviklede sig som den gjorde, og at tabene blev lidt, og situationen og tabet stammer derfor ikke direkte fra vedtagelsen af den

i) Formaliteten

84. I modsætning til det, som Rådet og Kommissionen har gjort gældende, er det ikke min opfattelse, at dette af det første appelanbringendes led bør afvises fuldstændigt eller i det væsentlige.

85. Det bemærkes herved, at Domstolen allerede på området for Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold har fastslået, at spørgsmålet, om der er årsagsforbindelse mellem den omstændighed, der har givet anledning til tabets opståen, og tabet, hvilket er en betingelse for, at dette ansvar kan ifaldes, er et retsspørgsmål (dvs. et spørgsmål

vedrørende førsteinstansens retlige kvalifikation af de faktiske omstændigheder), som derfor er undergivet Domstolens prøvelsesret i forbindelse med en appel²⁷.

86. Imidlertid kan jeg ikke se, hvordan en sådan løsning ikke finder anvendelse på den modsatte situation, dvs. den, hvor appellanterne i deres appelskrift kritiserer Retten for at have *udelukket* tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem den retsstridige adfærd og det påberåbte tab med hensyn til sagens for Retten påberåbte faktiske omstændigheder. Faktisk drejer dette sig stadig om kvalificering af faktiske omstændigheder, som følgelig også skal undergives Domstolens prøvelsesret, når Domstolen træffer afgørelse i forbindelse med appellen.

87. Henset til den sammenblanding, der på dette punkt er foretaget af appellanterne i deres appelskrift, som gentagne gange gør det tab, som indbetalingen af den påstående ulovlige antidumpingtold har forårsaget dem, gældende, skal det imidlertid præciseres, at det i lyset af det svar, som blev givet på det andet appelanbringende, omfatter undersøgelsen af det første appelanbringendes foreliggende led

ikke de to lidte tab, der — efter min mening med rette — blev afvist af Retten.

88. Efter min opfattelse følger det heraf, at det første anbringendes andet led kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som Retten herved kritiseres for at have udelukket en årsagsforbindelse mellem den retsstridige adfærd, som institutionerne hævdes at have udvist, og dels de materielle tab, der består i tabt fortjeneste for Trubowest og løntab for Victor Makarov, dels det ikke-økonomiske tab, som Victor Makarov har lidt.

ii) Om realiteten

89. Ifølge fast retspraksis er den nødvendige årsagsforbindelse for Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold som omhandlet i artikel 288, stk. 2, EF opfyldt, når tabet er den direkte følge af den omhandlede culpøse adfærd²⁸.

27 — Dom af 16.7.2006, sag C-440/07 P, Kommissionen mod Schneider Electric, Sml. I, s. 6413, præmis 192 og 193.

28 — Jf. især dom af 4.10.1979, forenede sager 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 og 45/79, Dumortier m.fl. mod Rådet, Sml. s. 3091, præmis 21, og af 28.6.2007, sag C-331/05 P, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, Sml. I, s. 5475, præmis 23, samt dommen i sagen CAS *Succhi di Frutta* mod Kommissionen, præmis 59.

90. Det påhvilede derfor Retten at undersøge, således som den faktisk gjorde det i den appellerede dom, og uden at dette i øvrigt er bestridt af appellanterne, om den påståede ulovlige retsakt i den foreliggende sag direkte var årsagen til det påståede tab, for at fastslå tilstedeværelsen af en direkte årsagsforbindelse mellem den adfærd, som Fællesskabet er kritiseret for, og det påberåbte tab²⁹.

91. Retten har ligeledes i den appellerede doms præmis 100 og 101 med rette henvist til, at det ved undersøgelsen af den årsagsforbindelse, som skal være til stede mellem den adfærd, som Fællesskabet er kritiseret for, og det af den skadelidte person påberåbte tab, skal undersøges, om sidstnævnte med risiko for selv at måtte bære tabet på passende måde havde søgt at undgå tabet eller begrænse dets omfang³⁰, hvorfor årsagsforbindelsen, selv om den anfægtede adfærd bidrog til det påberåbte tabs indtræden, kan afbrydes af den skadelidte persons uagtsomme adfærd, som derfor kan udgøre den afgørende årsag til nævnte tab.

92. Uden at anfægte disse forudsætninger kritiserer appellanterne for det første Retten

for at have lagt to irrelevante formodninger til grund med henblik på at undersøge den tilstrækkeligt direkte art af årsagsforbindelsen mellem den kritiserede adfærd og de påberåbte tab.

93. Det er i den henseende korrekt, at Retten for at udøve sin prøvelsesret vedrørende tilstedeværelsen af en tilstrækkeligt direkte årsagsforbindelse for det første efterprøvede, om en sådan forbindelse kunne udledes i den situation, hvor den endelige forordning ikke omfattede appellanternes import og derfor i det tilfælde, hvor appellanterne ikke havde begået fejl i klassificeringen af deres import. I et sådan tilfælde udledte Retten heraf i den appellerede doms præmis 108-115, at det påberåbte tab alene kunne tilskrives de tyske toldmyndigheder, for så vidt som de har pålagt nævnte import antidumpingtold, selv om importen ikke henhører under anvendelsesområdet for den endelige forordning. Retten fastslog derfor, at Fællesskabet i et sådan tilfælde ikke ifalder ansvar.

94. I den appellerede doms præmis 116-133 undersøgte Retten det modsatte tilfælde, dvs. det tilfælde, hvor den endelige forordning

29 — Jf. i den retning dommen i sagen CAS Succhi di Frutta mod Kommissionen, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis.

30 — Jf. i den retning dom af 19.5.1992, forenede sager C-104/89 og C-37/90, Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 3061, præmis 33, af 5.3.1996, forenede sager C-46/93 og C-48/93, Brasserie du pêcheur og Factor-tame, Sml. I, s. 1029, præmis 84 og 85, og af 16.3.2000, sag C-284/98 P, Parlamentet mod Bieber, Sml. I, s. 1527, præmis 57.

omfattede appellanternes import, men hvor appellanterne ikke korrekt havde klassificeret deres import. Denne undersøgelse førte til, at Retten fastslog, at Fællesskabet heller ikke pådrager sig ansvar i dette tilfælde, for så vidt som den afgørende årsag til det påberåbte tab følger af appellanternes egen adfærd.

95. Generelt forekommer Rettens tilgang, der bestod i at undersøge to faktiske formodninger snarere end at afgøre, hvilken af de to der viser sig at være korrekt, mig på ingen måde at være ukorrekt — særligt henset til den foreliggende sags omstændigheder.

96. Ganske vist er det åbenbart at foretrække, at Retten, som den instans, der realitetsbehandler sagen, kan vurdere samtlige faktiske omstændigheder, der gør det muligt for Retten at afgøre den sag, den skal pådømme. Det er ligeledes korrekt, at når man som i denne sag støtter sit ræsonnement på to diametralt modsatte formodninger, må en af dem nødvendigvis være ukorrekt.

97. Imidlertid kan man ikke kritisere Retten for at støtte sig på sådanne faktiske

formodninger, særligt når de omfatter samtlige de tilfælde, der er tænkelige i en given sag, og når den alternative undersøgelse af dem fører til den samme løsning. I øvrigt forekommer Rettens tilgang, der består i at støtte sig på formodningerne snarere end at konstatere de faktiske omstændigheder, ligeledes at være den eneste mulige måde, når de pågældende faktiske omstændigheder som i den foreliggende sag, dvs. spørgsmålet, om appellanternes import havde været genstand for en korrekt tarifiering, er genstand for uenighed, sådan som det bekræftes i den appellerede doms præmis 105 og 106 — uden at denne uenighed i øvrigt er blevet mindre under retsmødet for Domstolen — og når dette spørgsmål først og fremmest i henhold til toldkodeksens bestemmelser henhører under de nationale toldmyndigheders skøn, således som disse myndigheder har bemærket i den appellerede doms præmis 124. Desuden udgør den ved den appellerede dom anvendte fremgangsmåde endvidere god retspleje, hvorved der gives den mest omfattende besvarelse af den argumentation, der er fremført af appellanterne i første instans.

98. Når dette er sagt, forekommer det mig ikke, at den af appellanterne påståede manglende relevans af de faktiske formodninger, som Retten har støttet sine vurderinger på, kan tiltrædes. Faktisk gjorde undersøgelsen af disse to formodninger det netop muligt at vurdere, om det påberåbte tab direkte kunne tilskrives fællesskabsinstitutionerne ved den

angiveligt ulovlige vedtagelse af den endelige forordning.

påståede ulovlige vedtagelse af den endelig forordning, eftersom vedtagelsen af denne forordning ikke kunne have haft nogen indflydelse på importen.

99. Relevansen af disse formodninger forekommer efter min mening klar, når henses til, at et af de af appellanterne påberåbte økonomiske tab er Trubowests tabte fortjeneste, der følger af selskabets beslutning om fra den 27. oktober 1999 at standse importen af de pågældende varer til Fællesskabet på grund af pålæggelsen af antidumpingtold. Faktisk var det fuldstændigt korrekt, at Retten for at undersøge, om den endelig forordnings pålæggelse af antidumpingtold var den direkte årsag til Trubowests tabte fortjeneste, i stedet for at konstatere og vurdere selve de faktiske omstændigheder bedømte både den faktiske formodning, hvorefter appellanternes import, henset til tarifering, klart er omfattet af den endelige forordning, og det modsatte tilfælde.

100. Således var det for det første, hvis appellanternes import *ikke var omfattet* af den endelig forordning, retligt korrekt at fastslå, som Retten i øvrigt gjorde det i den appellerede doms præmis 108-110, at appellanterne ikke kan tilskrive den påståede tabte fortjeneste til den af fællesskabsinstitutionerne

101. Hvad i den henseende nærmere angår den første formodning, der blev undersøgt af Retten, er det ubegrundet, at appellanterne også kritiserer Retten for at støtte sig »på et alt for strengt årsagsforbindelseskriterium, der er støttet på et eksklusivt og direkte tab«. Tværtimod er det med rette, at Retten især i den appellerede doms præmis 113 bemærkede, at Domstolens retspraksis udelukkede, at Fællesskabet kan pådrage sig ansvar for tab, som har deres direkte oprindelse i en tredjemand's påståede retsstridige adfærd, dvs. i den foreliggende sag de tyske toldmyndigheder.

102. Efter min mening er de yderligere argumenter, der er fremsat af appellanterne, åbenbart uden betydning, eftersom de nøjes med at kritisere de vurderinger, der er fuldstændigt sekundære i forhold til den primære konklusion vedrørende undersøgelsen af den første formodning, der er bedømt af Retten, hvorefter appellanterne ikke kunne tilskrive de påberåbte tab en påstået retsstridig adfærd

fra Fællesskabets side. Jeg skal tilføje, at denne vurdering særligt omfatter appellanternes gentagne henvisninger til Rettens kendelse i sagen Sinara Handel mod Rådet og Kommissionen, som undersøgelseskriterium for gyldigheden af den appellerede doms konklusion. Domstolen skal kun behandle appellen af nævnte dom og er ikke bundet af nævnte kendelse.

103. For det andet, hvis den *pågældende import skulle være omfattet* af den endelig forordnings anvendelsesområde, hvilken formodning blev undersøgt i den appellerede doms præmis 116-133, skulle Retten i så fald undersøge, om Trubowests tabte fortjeneste — og de to øvrige tab — som kan følge af den angiveligt ulovlige vedtagelse af den endelige forordning, ikke først og fremmest kunne tilskrives en anden årsag.

104. I overensstemmelse med Domstolens retspraksis, således som den fremgår af den appellerede doms præmis 100 og 101, er den prøvelse, som Retten udførte i forbindelse med den anden formodning, som Retten undersøgte, præcis en sådan, hvorved Retten fastslog, at de to påberåbte økonomiske tab og det ikke-økonomiske tab først og fremmest har deres oprindelse i

appellanternes uagtsomme eller utilstrækkeligt påpasselige adfærd.

105. Det er i den henseende min bedømmelse, at appellanterne med urette kritiserer Retten for især i den appellerede doms præmis 122 at have fastslået bruddet på årsagsforbindelsen uden forinden at have fastslået tilstedeværelsen af en sådan forbindelse. Faktisk fremgår det klart af nævnte præmis, at det er med henblik på vurderingen af tilstedeværelsen af årsagsforbindelse, at Retten undersøgte det tilfælde, hvor Rådet og Kommissionen angiveligt havde udvist retsstridig adfærd, der kunne have medvirket til det påberåbte tab, for at konkludere, at henset til det foreliggende tilfælde, havde appellanterne under ingen omstændigheder på passende måde søgt at undgå eller begrænse nævnte tab, hvilket udgør en omstændighed, som ifølge retspraksis gør det muligt at forkaste tilstedeværelsen af en tilstrækkeligt direkte årsagsforbindelse mellem tabet og Fællesskabets påståede retsstridige adfærd.

106. Den detaljerede undersøgelse, som Retten i den appellerede doms præmis 122-132 foretog vedrørende bruddet på årsagsforbindelsen på grund af appellanternes utilstrækkeligt påpasselige adfærd, derved at appellanterne ikke havde fulgt den specifikke

procedure, der er fastsat i toldkodeksen, og derved havde garanteret deres retssikkerhed vedrørende rigtigheden af tarifieringen af deres import, har følgelig støtte i den forudgående forudsætning, hvorefter den pågældende retsstridige adfærd havde medvirket til de påberåbte tab.

doms præmis 122, hvis ordlyd blev gentaget i form af foreløbig konklusion i nævnte doms præmis 133.

107. I øvrigt henviser appellanterne i deres kritik af Rettens vurderinger med urette til den påståede ulovlige betaling af antidumpingtold, eftersom nævnte vurderinger ikke vedrører disse tab.

109. Af de nævnte grunde er det min opfattelse, at det første appelanbringendes andet led og dermed nævnte anbringende følgelig må forkastes.

110. Det følger efter min opfattelse heraf, at appellen bør forkastes.

108. Endelig lægger appellanterne ved at påstå, at der foreligger en indbyrdes modsælgelse mellem den appellerede doms præmis 121 og 133, efter min mening en fejlagtig forståelse af nævnte præmisser til grund. Faktisk forekommer der intetsteds i den appellerede doms præmis 121 en anerkendelse af, at appellanterne skulle have udvist særlig påpasselighed. Det forekommer mig, at Retten ved i denne præmis at angive, at selv om der findes en retsstridig adfærd fra fællesskabsinstitutionernes side, kan denne adfærd, »henset til den påpasselighed, som appellanterne burde have udvist«, ikke være den afgørende årsag til de af appellanternes påberåbte tab, henviser til appellanternes påpasselighed uden konkret at vurdere den nøjagtige grad af påpasselighed, som de har udvist, hvilken påpasselighed blev vurderet i den appellerede

III — Sagens omkostninger

111. Det bestemmes i procesreglementets artikel 122, stk. 1, at såfremt der ikke gives appellanten medhold, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger, og sidstnævnte efter min opfattelse bør tabe sagen, bør det pålægges appellanterne at betale appellationsagens omkostninger.